

An artistic illustration of a man and a woman walking down a narrow, sunlit street in Caracas. The man, on the left, has a beard and is wearing a light-colored short-sleeved button-down shirt, dark shorts, a black belt, and a wide-brimmed straw hat. He is looking towards the woman. The woman, on the right, has her hair styled in a bun and is wearing a white off-the-shoulder dress with a large yellow floral pattern and large gold hoop earrings. They are walking towards the viewer, with other people visible in the background. The street is flanked by orange-colored buildings with balconies. The overall atmosphere is warm and vibrant, with strong shadows and highlights from the sun.

Miroslav Pelikan

CARACAS

C A R A C A S

Miroslav Pelikan

Caracas

Zatječem se u rajskom vrtu, preplavljen
snoviđenjem, sporo udišući vreli zrak, otirući znoj sa
čela i tijela

Stojim i osluškujem sasvim nepoznate zvukove,
mada mi se povremeno čine prepoznatljivima i
čudim se, s vremena na vrijeme, kako sam se ja baš
tu zatekao, ovdje ispod razgranatog drveća
Ne nalazim odgovora, pa ni onda kada se razbuktaju
zvuci neugode i neke daleke, još uvijek nejasne
opasnosti

Osuđen sam na čekanje zadnjeg zvuka roga a
mogao sam biti u Caracasu, s ponešto zlata u džepu
i bez mnogo promišljanja što donosi sutrašnji dan
Da, mogao sam biti tamo i živjeti život drugog
čovjeka, čovjeka iz Caracasa

No, ostao sam, uljuljkan lažnim mirom rajskog vrta i
sada, evo iščekujem teški zvuk roga koji će odvesti i
udaljiti od sjena ispod bogatih krošnji, koje ću istina,
brzo zaboraviti, no vrijeme neću, ne mogu

Jesam li protratio cjelokupno pripadajuće mi
vrijeme, lamentirajući o Južnom moru i mnogim
plovidbama bez dosizanja željene obale ?

Da, jesam

Smiješim se kada pomislim na Caracas u kojemu
nikada nisam bio, niti u mislima a mogao sam

Caracas II

Zašto Caracas?

Ne znam, valjda mi se sviđa ime toga dalekoga grada iza svih mora i rijeka, vjerojatno samo to jer lijepo je ime Caracas

Prije gotovo dvadeset godina možda sam mogao postati novim građaninom tajnovita grada

Mogao sam živjeti s nepoznatim ljudima, vjerujem da bi mi vrijeme pomoglo da ih barem djelomično upoznam, barem da im zapamtim imena ako ne lica
Svoj bi stari život ostavio, pohranio u knjigu uspomena, povremeno je otvarajući kako bi se provjetrila i kada mi se Caracas ne bi sviđao, ali to bi bilo rijetko jer bi me Caracas srdačno grlio nakon takvih svađa i ja bi mu se prepuštao, ne misleći na sutra

Ali, zaslijepljen omamljivim mirisima rajskih vrta, ostao sam, niti ne sluteći koliko ću kasnije očajno snatriti o dalekom gradu

Glava mi je u oblacima Caracasa a noge, noge su mi čvrsto ukopane u zlatni pijesak rajskog vrta ne puštaju me, zrnca mrmora, pripadaš nama a ne oblacima, nama i samo nama

Prije i ne čini se tako davno, prije nekih petnaestak ili više godina, pozvali su me na brod koji plovi u nepoznato, dok je vreli pijesak ustrajno grijao moja stopala, žestoko se sljubljujući s mojim prstima, koji su se instinktivno pomicali i lijevo i desno, ogrijani

Brod je otplovio, moje je ime prekriženo, ostao sam,
duboko vjerujući u ispravnost odluke

Vrijeme me sustiže i šapuće, Caracas, Caracas,
Caracas

Sklapam oči i jasno se opažam u polumraku
španjolskih trijemova, u mnoštvu, u buci, da, to sam
ja, neki drugi ja, znojan, s mokrom košuljom, ispijam
piće, osjećajući blizinu žene koja sjedi pored mene,
smiješim joj se, ona se zagleda u moje oči, primičući
se bliže

Caracas, to je Caracas i netko drugi tko slični meni,
dok ovdje sjedim u rajskom vrtu tonući u zlatni
pijesak sve dublje

Pijesak

Utonuo sam u pijesak do vrata, tek mi se glava
izdvaja iznad horizonta zlatnine

Još mogu disati, mogu i sanjati o onome gradu,
toliko dalekom da ga ne mogu ni zamisliti, ne mogu
si dočarati niti jedan jasni detalj vedute

Caracas, Caracas, grad u daljini, grad gdje sam se
mogao spasiti i postati i ostati ono što jesam,
anonimni pjesnik, netko i nitko s puno prostora
unaokolo

Žmirkam, pijesak mi zasipa oči, pokušava me
odvojiti na silu od misli što me drže živim

Caracas, Caracas

Pijesak prijeti, nasilan je, što će mi taj grad u glavi
ispod ovog veličanstvenog drveća?

Zašto uopće pomišljam o daljini kada ovdje imam
gotovo sve?

Tijelo mi je zarobljeno no još mi je duh slobodan,
šapćem tiho pijesku a on me grčevitim trzajima sve
snažnije zatrpava i već su i usta pokrivena i gušim
se, no oči još vide i sanjaju grad

Izbor

Doista, sve je na čovjeku, sam može odabrati,
odlučiti i krenuti na svoju stranu, recimo prema
Caracasu, otploviti dugom, jednoličnom plovidbom i
sustići svoj grad

Izbor je neometan, posve slobodan, no gotovo se
nikada ne stiže na pravo odredište, zavaraju nas
detalji scenografije vrta i ostajemo zauvijek, tek
nam duša katkada odluta i onda se nerijetko vrati
razočarana, zašto se nismo otisnuli?

Je li dovoljno objesiti fotografiju grada na bjelinu
zida i bar se malo zadovoljiti?

Ne znam, ne vjerujem, duh grada živi daleko kao i
grad, fotografija je tek iluzija

Iluzija, kako smo mogli biti negdje daleko i živjeti
drugi, čini nam se i svrhovitiji život ne misleći na
prošlost i onaj život ispod grana na zlatnom pijesku
Prije petnaest godina imao sam kartu za Caracas a
sada me sustavno guši pijesak, ljuteći se, ne misli na
te gluposti, odabrao si, ja sam tvoj izbor, pijesak koji
ti navire kroz usta, ja sam tvoj izbor

Noć poslije svega

Možda će mi noć donijeti predah i možda me
pijesak neće posve prekriti

Možda, kaže pijesak, sve ovisi o Caracasu, sve ovisi o
njemu

Noć je blago dobrotiva, prepuna milosti, tako
trebam predah

Toliko me misli o Caracasu iscrpljuju, želim
predahnuti, udahnuti sporo zrak i zaspati, ne
sanjajući ništa, tek bijelu prazninu sna, ravnomjernu
i dosadnu

Misli se roje, množe, utrkuju se međusobno, buče,
dok i dalje sve dublje tonem u pijesak

Samo je pitanje trenutka kada će me pijesak prekriti

Odlazak

Želim otići iz svoga svakodnevnoga života i skriti se
u neki nepoznati detalj i tamo proživjeti svoje
posljednje godine, nadajući se ipak nekakvoj
promjeni, bilo kakvoj, koja bi ovaj sivi, nevidljivi
život učinila drugačijim, možda slojevitijim i s
pomno odabranim sitnicama

Doista se želim osloboditi okova ovoga, stvarna,
dosadna i neprimjerena života, nitko s njim nije
zadovoljan, pa niti ja, njegov tvorac

Kakvi su zvuci Caracasa?

Opijaju li stanovnike?

Otišao sam a tijelo mi je ostalo, podijeljen sam,
razdijeljen na polovice, jednu što pripada Caracasu i
drugu od rajskog vrta

Dvije sam polovice, nejednake i nepravedne, slabe,
krhke, grubo odvojene a ja sam samo jedan i
beživotan

Želim otići, makar i samo u mislima, utonuti u
vlažne noći i osjetiti ruku žene zelenih očiju koja
sjedi pored mene

Rub

Na rubu sam, doveden i svojom voljom do samoga
procijepa, očekujući da me netko milostivo gurne u
dubinu, u zaborav

Vruće je dok čekam izvršitelja moje kazne

Miran sam, uistinu, bez pomoći drugih dokoračao
sam do ove linije i sada mogu samo čekati,
izabranoga

Sjećam se detalja iz svoga djetinjstva

Slike davnog života izviru kao slabi izvor, jačajući
kako razmišljam o njima

Svjetlost slabi, čekam, je li čekanje kazna?

San

Sanjao sam jednom nepoznati, neprepoznatljivi,
prostrani grad, uzbudilo me je snoviđenje jer to je
bio grad koji moram vidjeti jednom, bilo kada
Caracas, Caracas, odzvanjalo je ime, Caracas,
Caracas

Čudna li davna sna?

Je li me doista neka čudnovata sudbina vodi daleko,
bilo kada, pa i sada, kada mi kosa opada a okrunjen
sam sjedinama